

Ked' sme v Ňom

6.4. 2025

Boh nás stále pozoruje milujúcim pohľadom. Ked' sme v Ňom, vnímame jeho pohľad ako pohľad láskavého Otca, ktorý rád pozoruje svoje deti.

Toto naše vnímanie Božieho pohľadu nám pomáha lepšie si uvedomiť, kde sa práve nachádzame vo vzťahu k Bohu. „Kto hovorí, že zostáva v Ňom, má aj sám žiť tak, ako žil on“ (1Jn 2:6). To však nie je možné bez toho, aby sme sa v Bohu nenachádzali. Obliecť si novú osobnosť, Nového človeka Krista, znamená uvažovať ako Kristus. Ak v Ňom teda nie sme, naše myšlienky sú inde a utekáme od Neho rôznymi spôsobmi. Boh nás volá ako kedysi volal Adama: „Adam, kde si?“ Touto otázkou nezisťuje Boh naše súradnice, ani po nás nepátra ako detektív. Toto zvolanie je hlasom Otca, ktorý volá svoje deti domov. Je to túžobný hlas kvočky, ktorá chce prikryť svoje kuriatka pod krídla. Je to ustavičné volanie Otca po deťoch, ktoré nie sú doma a už dlho sa túlajú v temných zákutiach tejto zeme.

Pravé svetlo, ktoré osvecuje každého človeka, prišlo na svet (por. Jn 1:4-9), aby sme našli cestu k Otcovi a už neblúdili v temnotách. V Ňom bol život a život bol svetlom ľudí...

Vnímanie Božieho pohľadu určuje to, či pod Božím pohľadom zostávame alebo od neho utekáme. Temnota skrze ktorú nedokážu preniknúť Božie lúče svetla do srdca človeka je tvorená z mnohých klamstiev Božieho nepriateľa. Pod Božím pohľadom sme naozaj v bezpečí. Sme slobodní a konáme čo sa jemu páči. Boh nás svojím pohľadom nielen uzdravuje, miluje a objíma, ale pôsobí zároveň ako veľký ochranný štít pred všetkým, čo nie je Božie.

Ked' sme v Ňom, tak odmietame všetko čo nie je Božie nie preto, že je to tak správne, ale preto, že to čo nepatrí k Bohu ani k nám, už nepristane. V Bohu je nám všetko, čo nie je jeho, cudzie. Ako keď sme vo vlastnej rodine na niečo navyknutí a zvyky iných rodín nám pripadajú niekedy vzdialené a zvláštne.

Ježiš povedal, ak ostanete vo mne, pýtajte si čokoľvek a dostanete to. Ak v Ňom zostávame, chceme iba to, čo chce On. Nie preto, že si to želá On, ale preto, že si to prajeme aj my.

„Ak ostanete vo mne a moje slová ostanú vo vás, proste, o čo chcete, a splní sa vám to“ (Jn 15:7)

Spomeňme si! Ak sme niekedy chceli niečo dôležité od svojich rodičov, na čom nám naozaj záležalo, neutekali sme hneď s prosbou za nimi. Hľadali sme vždy najvhodnejší okamih, príhodnú chvíľu, kedy šance na pozitívnu odpoveď budú čo najvyššie. Tak je to aj vo vzťahu k Otcovi. Ježiš, ako pravý Syn, nám napovedá, kedy je ten pravý a príhodný čas, keď môžeme prosiť a určite dostaneme.

„Ak ostanete vo mne a moje slová ostanú vo vás, proste o čo chcete, a splní sa vám to“ (Jn 15:7). Ak zostávame v Ňom a jeho slová ostávajú v nás, budeme vždy vypočutí, pretože to On povedal. Keď zostávame v Ňom ani nás nenapadne chcieť niečo iné než to, čo chce Boh.

Boh nám dal všetko a pomáha nám, aby sme si stále viac uvedomovali, že keď sme jeho deti, sme aj dedičia. Svojimi darmi nás učí postupne viac prijímať zodpovednosť za zverené dobré. Ak nie sme verný v tom čo je nám zverené, kto nám dá to, čo je naše? (por. Lk 16:11)

Čím viac zostávame v Bohu, tým viac sa v nás prehĺbuje zodpovednosť za to, čo sme dostali. Náš nebeský Otec je oslávený tým, že prinášame veľa ovocia a stávame sa Kristovými učeníkmi (por. Jn 15:8).

Jedným z pokušení veriaceho kresťana je syndróm ustavičného hľadania Boha. Akoby mal človek Boha ustavične znovu a znovu hľadať. Ak rozumieme pod pojmom hľadať – poznávanie Boha, tak je to v poriadku. Najlepšie ho ale poznávame, keď ostávame v Ňom. Ak nás hľadanie Boha len udržuje vždy v dostatočnej vzdialenosti od Neho, treba si položiť otázku, či to, čo nás ženie, je naozaj Kristova láska. Nevesta patrí k Ženíchovi. Cieľom našej pozemskej púte preto nutne nemá byť hľadanie ustavične tých správnych dverí, tej úzkej cesty, alebo tej správnej duchovnosti. Boh nás pozýva, aby sme skrze Krista ktorému sme uverili aj vstúpili. Nechce aby sme len stáli, alebo neveriacky prešľapovali na prahu jeho dverí.

Náš duchovný život nemusí byť ako na trampolíne, chvíľu hore a potom zas dole. Počul som už veľa komentárov o tom, že toto je pokora, keď to takto prijmem. Ak túto lešť prijmem, budeme zmierení s tým, že v Bohu nebudeme môcť trvale spočinúť. Ježiš nám ale vraví niečo iné. Zostaňte v mojej láske, ako ja ostávam v Otcovej láske. Je zrejmé, že Ježiš na tejto ľživej trampolíne necvičil. Iste, hneď sa nám to úplne nepodarí, ale ide o nasmerovanie, odhodlanie byť čo najviac v jeho prítomnosti. Časom každé vzdialenie sa, únik od Boha rýchlo spozorujeme, takže nám bude stále prirodzenejšie zostávať v ňom a neprirodzené v Bohu nebyť.

Kto pod ochranou Najvyššieho prebýva a v ňom Všemohúceho sa zdržiava, povie Pánovi: „Ty si moje útočisko a pevnosť moja; v tebe mám dôveru, Bože môj. (Ž 91:1-2)

A tak ostáva sobotný odpočinok pre Boží ľud. Lebo kto vošiel do jeho pokoja, aj on si odpočinul od svojich diel ako Boh od svojich (por. Hebr 4:9-10).

Vraví sa, že práca zušľachťuje človeka. Aj keď nesie určité požehnanie, a radosť z jej ovocia je príjemná, nesmieme zabudnúť, že práca v pote tváre bola daná človeku ako určité východisko po páde do hriechu. Nebol to prvotný Boží zámer. Podobne ako aj Boží zákon nebol prvotným zámerom Boha. Boh chcel hovoriť priamo k Božiemu ľudu. Až keď ho Boží ľud prosil, aby k nim hovoril cez

Mojžiša, bol daný aj zákon. Tak sa stalo, že to čo nám malo pomôcť, stalo sa pre nás na ceste k Otcovi prekážkou. Prečo? Boh nevedel k čomu to povedie? Ale, áno.

Boží zámer v tomto svetle, človeku nehovorí o tom ako plnením Božieho zákona dosiahne človek svojho cieľa, ale o tom, ako ho nedosiahne. Lebo zo skutkov podľa zákona *nebude ospravedlnený nijaký človek* (Gal 2:16).

Pretože sme nevedeli zákon naplniť, On sám ho naplnil za nás. Preto, keď žijeme v Ňom, my sami sa stávame Božou spravodlivosťou.

Toho, ktorý nepoznal hriech, za nás urobil hriechom, aby sme sa v ňom stali *Božou spravodlivosťou* (2 Kor 5:21).

Táto spravodlivosť v Ňom nám umožňuje zostávať ustavične v Bohu. Jediné, čo je prekážkou, ktorá nám bráni zostať v Ňom, už nie je náš hriech, ale naša vlastná spravodlivosť. Ak ju budeme hľadať mimo Boha, svojimi silami, nikdy ju nenájdem. Boh teda zákon neruší, necháva ho v platnosti, aby ho sám naplnil. My zákon naplňujeme iba v tej miere, v akej žijeme v Ňom.

Boh teda v Kristovi už všetko zavíril, naplnil všetky proroctvá i časy. Veď Božie dielo je už dokončené od stvorenia sveta (Hebr 4:3).

Ježiš toto naplnenie času vyjadruje v evanjeliách obrazom hostiny, ktorá už je pripravená. Vidíme stôl, ktorý už je prestretý, a všetko je pripravené, aby sme vstúpili a mali účasť. Toto podobenstvo o Božom kráľovstve zároveň podporuje silne myšlienku, bezpodmienečnosti našej účasti na tejto hostine. Keď zbierajú v spomenutom podobenstve hostí okolo plotov, dnešným jazykom povedané, keď ich vyťahujú z kanálov, je len ťažko predstaviteľné, že Boží posli týmto ľuďom kládli nejaké podmienky. A predsa dve podmienky tu nájdeme. Prvou je, že samotné pozvanie príjmu. Druhou je, že sa oblečú do pripraveného bieleho rúcha vypraného v Baránkovej krvi. Teda, že príjmu účasť spôsobom, aby sa v ňom našli – bez vlastnej spravodlivosti (por. Flp 3:9).

Cieľom nie je ísť, ale - byť - na hostine. Ak si niekto myslí, že hostina je len sladkou odmenou po našom pozemskom putovaní za dobre vykonanú prácu, veľmi sa mýli. Prečo by sme sa mali sýtiť na zemi len chlebom, ktorý nesýti? Život kresťana je hlbokým tajomstvom. Je občanom neba, ale ešte stále žije v porušiteľnom tele tu na zemi. Boh nás ako Eliáša sýti nebeským chlebom, aby sme nezostali stáť na pol ceste a nezabudli, že náš domov je v nebi. Sme pozvaní žiť z koreňov Viniča. Naše korene nepatria zemi, sú v Kristovi do ktorého vrastáme už dnes tým, že v ňom zostávame vierou.

„Ale žime podľa pravdy v láske všestranne vrastajme do toho, ktorý je hlavou, do Krista“ (Ef 4,15).

Bojme sa teda, aby azda o niekom z nás neplatilo, že zaostal, kým trvá prisľúbenie, že možno vojsť do jeho pokoja! Veď aj nám sa hlásalo evanjelium

tak ako aj im. Ale im počuté slovo neosožilo, lebo sa nespojili vierou s tými, ktorí ho počuli. Ved' do pokoja vchádzame my, čo sme uverili... (por. Hebr 4:1-4)... Keďže teda ostáva možnosť, aby niektorí vošli doň, a tí, ktorým sa prvým ohlasovalo evanjelium, nevošli pre neposlušnosť, znova určuje istý deň, "Dnes", keď po toľkom čase hovorí v Dávidovi, ako sa už povedalo: "Dnes, keď počujete jeho hlas, nezatvrdzujte svoje srdcia." (por. Hebr 4:6-7).

Boh nám nechce prikladať ďalšie bremená. Nechce nám ako kedysi zákoníci klásť ďalšie podmienky, aby sme mohli žiť z Boha. On nás pozýva, aby sme zobrali na seba jeho jarmo a učili sa od neho, lebo on je tichý a pokorný srdcom. Tak nájdeme odpočinok pre svoju dušu. Lebo jeho jarmo je príjemné a bremeno ľahké (por. Mt 11:28).

Boh nám tým ukazuje, že sa k nemu nemôžeme "dopracovať". Môžeme len prijať, alebo odmietnuť. Môžeme k nemu prísť – len skrze poslušnosť viery. Preto Pavla obrazne povedané, dvíha zo stoličky, keď napomína nerozumných Galaťanov: *"Dostali ste Ducha zo skutkov podľa zákona, alebo z poslušnosti viery? Takí ste hlúpi?! Začali ste Duchom a teraz končíte telom?"* (por. Gal 3:2-3).

Nemáme teda žiť ako, zákoníci, ktorý vzali kľúč poznania! Sami nevošli, a tým, čo chceli vojsť, zabránili (por. Lk 11: 46-48.52).

Poznanie často môže človeka nadúvať, ale je to láska, ktorá nás buduje. Kľúč poznania je nám daný, nie aby sme dvere pred druhými zatvárali, ale aby sme im ich pomohli otvárať. Zostaňme preto v Kristovej láske, aby sme si vzájomne neboli prekážkou, ale boli pre každého povzbudením a čistým prameňom vody prúdiacej do večného života" (por. Jn 4:14).

Ladislav Németh (<https://www.ikona.sk/>)